

The Soul of a Leader

WHY HUMILITY MAKES OR BREAKS	2
THE PROVERBIAL CAN OF WORMS	6
THE HAZARDS OF MISPLACED HUMILITY	8
"WHO AM I?"	10
WHEN WE ARE LEFT WITH NO CHOICE	12
PERSONAL DISCIPLINE	13
LEADING BY EXAMPLE	16
ARE YOU A LEADER?	18
ARE YOU IN TOUCH?	19

*

Why Humility Makes or Breaks

How would your colleagues or constituents describe you? Do words like “confident,” “decisive,” “assertive,” “intelligent” and “charismatic” come to mind? Would you be shocked were you to find that your colleagues and employees described you as “arrogant,” “aggressive,” a “know-it-all,” an “all-around egomaniac” and several other unpleasant adjectives?

There’s a fine line between confidence and arrogance—and for leaders, it can be a lethal line to cross. Confidence is essential for an aspiring leader. No one doubts that. Without a big dose of self-confidence, few would have the courage to venture out, pursue their dreams or convince others to join them on their journey. Many people, however, become blindsided by an abundance of confidence that spills over into full-fledged arrogance.¹ Arrogance can be defined as allowing positive self-perception to cut loose of reality. If one allows the imagination to sprint forward, if one ignores all indicators advising you to reevaluate your thinking and instead embraces an exaggerated self-image that stretches beyond reality—this is arrogance.²

Is this such a bad thing?

Arrogance in leadership is corrosive and disruptive, which eats away at the relationship a leader has with his constituents. Leadership means identifying with your followers and having their best interests in mind. Affiliation with followers is not just strategic and technical, but an expression of genuine respect and care for their needs. There must be empathy with them and support for them in their hour of need. Support and dedication foster a sense of loyalty. But this unravels if a sense of personal superiority takes the place of genuine concern and

(1) אור החיים (שמות כ, ז): “לא תשא וגו’ . . . ובכלל אזהרה זו, שלא יראה על עצמו שהוא צדיק יותר ממה שהוא”. ולהעיר מלשון רבינו יונה (אבות, ב): “ואל תדין את חברך עד שתגיע למקומו [...] שאין לאדם להאמין בעצמו ולא לסמוך בדעתו יותר מדאי”.

(2) אור התורה (ויקרא, ע’ תשעו): “עיקר הענין הוא דגסות הרוח הוא דבר שטבעו לדלג המדרגות. ולכן אפילו אם לפי מעשיו עדיין לא הגיע לנפילה במדרגה רעה כזו על ידי גסות הרוח יוכל להגיע אליה, והוא מטעם שטבע וענין גסות הרוח הוא ההתנשאות וכל ענין התנשאות והגבהה דנפש הבהמית הוא ענין דילוג המדרגה בנפש שלא לפי ערכה, וכמו שכתוב ‘הגאווה והגדולה לחי עולמים’ כי הוא היש האמיתי, מה שאין כן בן אדם שבא מטיפה סרוחה והולך למקום עפר רימה ותולעה איך יתגאה, וכשמתגאה הוא לובש מעטה הכורא, ונמצא שהוא הדילוג שלא בהדרגה ומדה כנגד מדה . . . הכורא שלא בהדרגה וכדכתיב לפני שבר גאון וכדמצינו בהמן”.

וראה אור החיים (שמות כ, ז): “לא תשא וגו’ . . . ובכלל אזהרה זו, שלא יראה על עצמו שהוא צדיק יותר ממה שהוא”.

